

[Waldorff]

terer staten og den parlamentariske vej som midler til at nå socialismen. Det gør vi ikke. Der er heller ingen tvivl om uenigheden om de mål, vi sætter os, men her må man nok sige, at det er nødvendigt med en betydelig længere og en betydelig grundigere diskussion, både om, hvilket politisk system vi ønsker, og om, hvordan vi forholder os til den samfundsmæssige arbejdsdeling og kampen imod privilegierne.

Jeg vil runde af med at sige, at vi insisterer på en social revolution, som er så gennemgribende og så radikal, at de fleste, især i en forsamling som folketetinget, vil trække på skuldrene og sige, at det jo er utopi. Og så vil man i øvrigt læne sig tilbage i stolen og sige, at det har jo ikke noget med den praktiske virkelighed at gøre. Dertil kan vi kun sige: det har det faktisk. Det har præcis noget at gøre med den samfundsmæssige bevægelse, som er vokset frem i Vesteuropa i de seneste årtier. Det drejer sig om lige præcis denne bevægelse, som vokser sig stærkere, og som insisterer på et andet samfund, en anden tilværelse, og som ikke vil være tilfreds med at overlade det til politikerne, så måske skulle man alligevel ikke sætte sig alt for godt til rette.

Poulsgaard (FP):

Alle danskere skylder de to partier, der nu sidder på ministertabureterne, en stor tak. Hr. Glistrup har udtrykt sin tak til socialdemokratiet for det, det har udført for de svage her i samfundet. Men vi skylder da også venstre en tak. Da vi havde en Estrup i dette land, var der nogle venstrefolk, der gik i krig og gennemførte en folkelig bevægelse. Derfor: tak til begge regeringspartierne. Men undskyld jeg siger det: hvorfor er I ikke gået? For I er jo blevet for gamle. Vi skal ikke længere tilbage end til 1960, det kan vi alle sammen huske. Hvad var Danmark i 1960? Det samme areal som i dag, vi var måske en lille smule færre, men næsten det samme. Vi skyldte ingen penge væk, vi havde ingen arbejdsløshed, vi havde 300.000 i den offentlige sektor. Og nu står vi med håret eller skægget, eller hvad man vil, i suppedasen.

Hvorfor er det gået sådan, som det er gået? Ja, hvis man ser på meningsmålinger f. eks., så har socialdemokraterne – det er godt nok ikke til at fatte – omkring 40 pct. af væl-

gerne bag sig. Men ser vi på embedsstanden, på dem der bestemmer i dette land – det er jo ikke kapitalister, der bestemmer, det er den herskende klasse, som Jørgen Dich omtalte i sin bog – så kommer alle de kloge hoveder fra de 40 pct. Venstre får måske et enkelt gidsel puttet ind her og der, men ellers skulle man tro, at al kløgten findes i socialdemokratiet. Det er ikke så mærkeligt, at det er gået sådan, som det er gået, for I forstår at sætte jer på de pladser dér, og I vinder frem over det hele. I har sat jer på radio og TV og dagspressen, og man kværner ud over det ganske land krav om ditten og datten. Der skal gribes ind, der skal reguleres, og der skal være flere børnepædagoger, fritidspædagoger, støttepædagoger, omsorgspædagoger, skolepsykologer, kliniske psykologer, idrætspsykologer, fængselspsykologer, familievejledere, socialrådgivere, rådgivende konsulenter osv. osv. Hvem har krævet alle disse kloge hoveder? De har jo ikke en døjt mere forstand på at løse problemerne end vi ganske almindelige mennesker.

Hvem har bildt os ind, at vi ikke kan komme igennem livet, uden at vi skal have en psykolog i den ene hånd og en rådgiver i den anden hånd – og en støttepædagog i ryggen for at være helgarderet. Hvem er det, der forsøger at bilde os det ind og forsøger at gøre os til en lallende samling tåber, der intet ansvar har for egne handlinger? Det gør de her røde, de magtsyge eksperter, problemproducenterne. De starter altid så smukt i dette land med et tilbud, men før vi får set os om, så er det blevet tvang. Man kan tage det sidste eksempel: nu skal det være tvunget, at der skal være børnehaveklaser rundt om i alle kommuner. Det er altid tilbud, de starter med, senere bliver det tvang, og så eksperimenterer man med vore børn. Det har man gjort i årevis, og resultatet er, at der er blevet flere sociale tabere end nogen sinde før blandt vore unge og børn, voldelige, rodløse, ansvarsløse. Fagre nye ekspertverden!

Mod alt dette – lampen lyser snart, jeg har kun 5 minutter – står der kun den sunde fornuft, og den sunde fornuft er ikke den bevægelse, som hr. Waldorff omtalte. Nej, det er en helt anden bevægelse, det er en folkebevægelse, der er i gang ud over hele Europa – man er kommet ind i parlamentet i Belgien, man opstiller nu i Østrig – fremskridtsbevægelsen.